

Зоран Јеремић

ЛУНОВНИК: ЛОВИНА, ЛОГ

1.

Чиним све што могу. Недокучивост раздваја
осетљиву од смерне ручице. Континенти
су у стању сепног пражњења. Јагодицом
тишине додирујеш лице. Опострано.
Без речи — речитије. Ето како то раде
ловокрадице. И све легне у лог. У топлу
ауру часовника. Окружје храни: расуте су
семенке смисла. Дирљиво. Без задршке.
На теме нежно ми спушташ пелерину сумрака.
Препознајем тај крајолик. У другом плану.
У кругу риболиком.

2.

Утешно је слушати. Како преплићеш
добре и себичне намере. У несигурности ће проћи...
Који себе савлађује. Троши се. Тихо.
Као ледник. Мимо нас траје готика:
за нипанције и странпутичаре. Дуго си већ ту.
Са бројком на потиљку. Ломни листопади
и чило чело твога бића, то је стварност.
А ти кријумчариш, кријумчариш. Од жудње
и жеђи венац шлетеш. Гостиш се кадшто

привидом Његове одсутности. И пламињан.
Пламињан док ти типина зацелује ожилјке.

3.

Задржи невидљив лик. Стишаност шевара буди.
Поезија је слушкиња бола. Инвентар твог имена.
Које чини воденични јаз и филигран доколице.
Остало далеко зри. Као градови, које си прошао
поћу. И никад више. Знак на саобраћајници је
распета љубав. Растојање. Од матице.
А све се одиграва у унутрашњости. Иза кулисе.
У знаку краја. Који мења хаљетке (трице епохе).
Ваља истрајно трагати за отиском речи.
Прогноза је смањена видљивост. Чекаш.
Са целом прљавиштином поћне вожње на оделу.

4.

Случајно (да ли) си кренуо. Где се гложе
тежинста. Одшкрини врата за умиљеније повратника.
И стрљив буди према мојој слабости. Нико
није запамтио ове речи. Сувице је разговора
о обамрлости. Свет се цреновија салутирањем
поклисарима од теракоте. А најближи
постојању беше док си могао да чујеш
хучање реке усред вреве. Опрезан буди.
Јер ствари су прозрочне. Оперважене гримизом
меланхолије. Загонетан је прљав са којим си
заронио у пролазност. Монструозне су те ситнице.

5.

Тек тако, без објашњења, прихваташ
дневно следовање ниптавила. То је најбезболније
лукавство, фуснота самотности. Резбариш комадиће
јутра на умору. Чак и звезде — говорио је, по извеснима,
професор красноречја — знају више о усамљености од нас.
Престајеш да измишљаш. Метафора је пезасита.
Пишаш те њел црни наук. А шта се до осмејак Творца
крије иза сличности ствари?
Оно што остаје, пије много више од проласка
годишњих доба. Као топла скрама у чаши млека
коју си халаљиво пио пред непоновљив сап.

6.

Нема повратка. Пусти сад то,
то време, које је превејани словослагач.
Прапорци и пев столују у твојем врту.
Скривена је тачка ослонца. Бити на путу,

откривати елементе, док митологије мењају рухо, крстарити местањима, бити. На широкој маргини равнодушја отиснути се. Просто: вежбаи стратегију пораза. Рачунати на химне и тужбалице. Његово дугме си, час чигра, час кажипрет пред којим мирно круже црвени и црни дани.

7.

Повремено те губим из вида. Улица је бучна. И прогоњени даве ловца. Између нас је врежа колебљивости. Могуће је другачије дописивати гнев поднебља, могуће је мудрије срицати овај речник несанице. Главно је речено, кажу. О оном преокрету који све потреса. О болу. Остављам по страни подлистке, фотографије, цитате одбране. Благвесне ловине доводим у ред. Знао само оно што Он зна да знам. Обновљам исаме. Вратићу се. Кроз ехо. И тако, говорим то себи, све звучи толико једноставно.

8.

Одвех се црпи из пада: пабирчи вечера. Ваља избегнути омаму рутине, понављање басне. Признати Твоје преимућство. А у жрвњу логаритма се мре. Са бројним племеном поштвалаца одучавања од воде, круне и слова. Није увек било тако: васпитавано на бројаницама извесности. Долазе дарезљиви зловољом. Долазе. Забављени дисторзијом и тетоважом лозинке. Без одступнице. Отварају и затварају црни пасијанс. Али такмац си реци. Сувишак у игри чопора над плићаком. Ти, дремовни чувар ватрогасног дома.

9.

Прећуткујеш битно. Да би наставио причу о кушњи непоредивој. Занело те оро, лакомо. Занавек се затворило. И тако годинама: слово по слово стрепње записујеш на мишици. Узрок несреће није утврђен. Изабрао си одговоре: барут и левантинска врућина. На старом пепелу учи се велтини ратовања, на старој позорници, у старом заплету. Крадомице удовољаваш сумњи. Расућујеш појединости губитка. Чулан, а запосео си празнину.

СЕВЕРНА ПРЕСТОНИЦА

*Током година, човек исцрпујева просјор сликама
покрајина, краљевина, планина, залива, бродова,
осјрва, риба, соба, алаша, звезда, коња и људи.
Пред своју смрт он открива да тај лавиринт линија
исцрпујева слику његовог сопственог лика.*

Хорхе Луис Борхес

Прошло је толико година од дана када сам ушловио
У залив златног фјорда, а да не забрављам лице цариника,
Чак ни шкрти удео јутарњег сунца на његовом образу.
Jeretich — грумен шкриљца круни се у грлу.
Торањски сат бацао је сенку све до мора па чијој
Површини су галебови пресецали таласе играјући се
Руном светлости.

Август. Горела је жеђ шумског јувелира.
Иза нас је рај апотекара. Германија: катехизис жеља.
Прођосмо кроз воћњак блиставе емпирије.

Не доносим ништа. Хлебно посланство пре мене дође
Из срезова глади, аркадија машинског уља.
Макар овде, мислио сам, где усамљеност има извесно поштовање
Није потребно да гајим лажну племенитост дикције.

Само, то више нисам ја. Расута чувства кроје маршруте.
Па, ипак, што у мрежњачу се уреже души је сродник.
И ако загрдне се слово пред нољем вида: дрвена црквица,
Лађа, палата трен ли су и ја сам пролазан био.

Тамо где звонар кроти ветар у Бахову сонату
Непредочива је глад свиклог на епску рику
Којом ваља удовољити убеђења нишчих.
Али увек ти је за петата лажни кумир из свечаних дворана
Док вољан си у бајци стећи славу праштања
Тужно узвишен новим рухом, новом римом,
Гојазном фразом у перспективи мраморних pročела.

Није ми дано да мерим сенку на поларном сумрачју
Нити сигуран корак Нордијке, улицом Карл Јоханс,
Са ледним Еросом у очима.
Чешња? Жеља — кремен успомене
У биографској тами? Ништа од тога.

У пролажењу, нисам знао да пролази и обличје света.
А ако се поново враћам свему овоме, то је због тога што
Исцрпно показујем доказе лица, изгубљеног, у пејзажу
Са ледником на хоризонту.

ЕЛЕГИЈА

Да: месец је на леду, кћери. Пристајем на
Твоју игру: речи упозорења. Са прозорског окна
Гледамо утрину по којој снежи. Сричемо
Калиграфију капи. Тврђаве, војске, бродовље
Цртежи су у даху разливени. Спаваћемо.
Нико нас неће препознати. Стара завада траје.
Зверињак и кубе прекриће снег. Куда би,
лишени неизрецивог, као докони туриста
Обневидео од златоструја рупевних градова.

Кишица. Мупкатла. Светиљка. Нестали су,
Крадомце, можда руком Вишњег однесени.
Смрзнуте кошуље су па огради: метафизика воде.
И рубашку сам посио, једне зиме, читајући
Словенског песника. То ваљда памти твоја
Немунга рима. И да сам, каткад, грмљавину хаубица
Слушао, прозодију епохе. Док реже. Кроз равнице.

Градимо кулу. слажемо сабирке предвечерја
У коцкице. У свакој зрно самопоуздања,
Пенелуга из тамног врта херувима.